

Arrest

nr. 118 775 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat F. HELLIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongelooftwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier

blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

De commissaris-generaal heeft onder meer vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont, dat zijn verklaringen over zijn reisweg vaag, stereotiep en ongeloofwaardig zijn, dat hij de problemen van zijn broer niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij geen documenten voorlegt over zijn eigen problemen, dat de documenten over de problemen van zijn broer onverenigbaarheden bevatten en dat verzoekers relaas over zijn persoonlijke problemen ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij beperkt zich echter louter tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene kritiek en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven zijn immers draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas.

In de mate verzoeker een verklaring formuleert voor het gebrek aan bewijs met betrekking tot zijn identiteit, dient te worden vastgesteld dat hij niet betwist, noch ontkracht dat aangezien hij geen vrees kende voor zijn eigen autoriteiten, niets hem in de weg stond om het verlies van zijn identiteitsdocument aan te geven bij de Bengaalse ambassade en aldaar een nieuw identiteitsdocument of paspoort aan te vragen. Derhalve wordt terecht gesteld dat verzoeker niet kan aantonen dat de neergelegde documenten over hem zouden handelen. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren is het gebrek aan bewijs van zijn identiteit niet het enige motief van de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat hij een probleem heeft met de wijze waarop een asielzoeker door de asielinstanties wordt gehoord en de rol die zijn raadsman daarbij speelt en hij verwijst daarbij naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer in het bijzonder het arrest in de zaak Salduz van 27/11/2008. De Raad wijst erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen en het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz mutatis mutandis geldt in zijn zaak vermits verzoeker geen "verdachte" is bij het onderzoek naar zijn asielaanvraag en hij ook niet werd "ondervraagd" door de "politie" maar enkel door de asielinstanties werd gehoord om zijn asielaanvraag toe te lichten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat artikel 6 van het EVRM tijdens het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging door de asielinstanties werd geschonden.

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Europese Hof van Justitie. De Raad wijst er echter op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest Maaouia van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig gesteld heeft dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6.1 van het EVRM vallen. Bijgevolg zijn ook asielzaken uitgesloten van die verdragsbepaling. Vermits artikel 6.1 van het EVRM niet van toepassing is op de asielprocedure is de voorgestelde prejudiciële vraag niet relevant voor de oplossing van het geschil en moet zij niet worden gesteld.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 8 januari 2014 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat zij schrik heeft voor haar leven. Zij wijst erop dat in geval van terugkeer naar haar land van herkomst artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden vermits haar problemen met de gangsters nog altijd bestaan. De verzoekende partij licht nog toe dat haar broer en vader ook nog altijd problemen hebben met de gangsters aan wie ze geld moeten betalen. Zij vreest bij terugkeer nog harder te zullen worden aangepakt. Tot slot wijst de verzoekende partij erop dat haar broertje vermist is en de vierde broer, die voor ingenieur studeert, ook gefolterd is door de gangsters.

1.4.3. De Raad heeft in de beschikking vastgesteld dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken, dat deze motieven deugdelijk zijn en dat de verzoekende partij in het verzoekschrift geen argumenten aanvoert die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op de zitting bij haar ongeloofwaardig bevonden asielfrelaas blijft en de in de beschikking opgenomen gronden niet weerlegt.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS